

WWW.UNILIB.RS

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Коло

СРПСКИ НЕДЕЉНИ ИЛУСТРОВАНИ ЛИСТ

Број 107 15 јануар 1944 Дил. 6

Дах вечности

Остварено и дубоко преживљено време јесте оно што ми смртни зовемо вечност. То су они тренуци у којима је човек остварио оно што је најдубље у њему, оно што га уздиже изнад свакидашњег и пролазног. У часу када уметник — а то ће рећи најбољи човек — остварује себе односно уметничко дело успева да „заустави“ вечност, да кроз уметничка дела овековечи најдубље прооцењане тренутке човечанства. И зато су уметничка дела постављена међу на рубу времена и вечности. Уметничке су творевине непролазне и вечне јер су оствариле оно што је најбоље и најдубље у човеку, оно што је трајно. Јер су она вечна присутност која све уметнички изражено чини тако присним, природним и стварним.

Гетова маска, коју приказује слика снимљена је још за његова живота. Вајару Вајсеру успело је 1807 године да на овој масци сачува сав олимпијски мир и мудрост зрелог Гетеа. И кроз маску струји дух једног од највећих и најпотпунијих људи човечанства. Дух и дах вечности у једном човеку.

Микеланђело, највећи и најбољи уметник Ренесансе, творац толиких величанствених дела дао је круну свог стварања у фрескама Сикстинске капеле. Слика „Стварања света“ најубедљивији је можда пример гиганског остварења оног даха вечности који покреће све.

Уметност је спона између човека и вечности. Велико уметничко дело увек је „парче“ вечности. Увек је сведок оних часова када је човек-уметник сазнао нешто више но остали људи. Када је успео да открије извесне „тајне“ и када му је успело да успостави везе између пролазног и непролазног, када је силвито осетио онај дах вечности који је у свима нама, али који сви нисмо у могућности да изразимо.

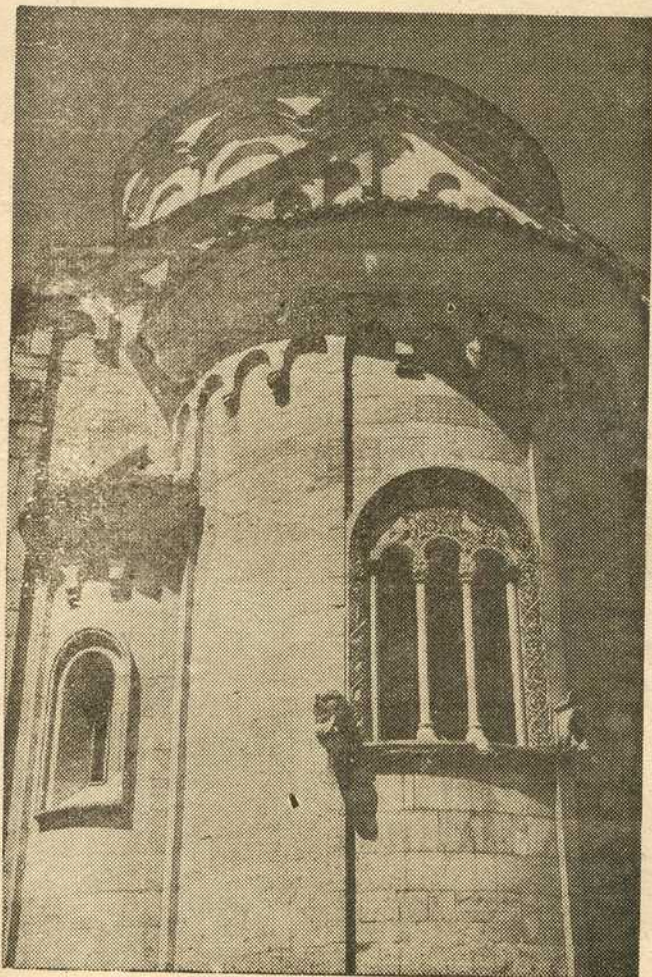
Све оно што нас узвисује, оплемењује, све оно у чему се препознајемо бољи, лепши, складнији, дубљи и одуховљени ми налазимо у уметности. И уметност је отуда вечна јер је у њој дах вечности увек присутан. Вечност мисли, ако је могуће тако се изразити, кроз уметност. Љубав, јунаштво, пожртвованост, душевна јачина, духовна озареност, тежња ка вишем, лепшем и бољем, дубоко и стварно осећање — поимање стварности, узвисивање самог себе, приврженост земљи и људима, жеља да се преживљено и сазнано саопшти вечни су предмети уметности. И — по-

стављење симбола као тумача љутских веровања, стремљења, постигнућа и делања.

Стилови су разни. Начини изражавања мењају се, али суштина остаје увек иста. И свеједно је да ли су пирамиде

Ј. С. Бах, један од највећих музичара света, претставља величанствени завршетак Барока и уједио је, као постигнуће једног од врхова, зачетак новог духа. Бахова је музика, као потпуно остварење, и савремена и несавремена. Вечна. Вечне и складне мелодије што нас толико узвисују.

Пирамиде у Гизеху вечни су споменици уметности потчињене хијерархији. Огромни и снажни блокови изради су одређене вере, уметности, предања, мислиности и схватања света. Доба и људи у којима су настале давно су нестали, али су остале још и данас ненадмашне пирамиде.

Студеница, завршена 1314 године, задужбина славних Немањина једна је од најлепших споменика старог српског грађевинарства. Једноставних и озбиљних облика, сретно спајање стилова, „Краљева црква“ монументално је свечана. Прави храм српске мисли и духа, нашег даха вечности.

изрази и симболи хијерархије, грчки рељефи или вајарска дела озарено остварење склада и равнотеже, који називамо класичним, готике катедрале фаустовска тежња ка висинама, српска народна песма израз неисцрпног расног динамизма, Ренесанса снажна и бујна епоха људске младости и пролећа, или поједини горостаси уметности, песничтва и филозофије „инкарнације појединачног и општег“, творци „тоталности тренутка“. Сви они, стилови, „школе“ и појединци, видовити, надахнути и интуитивни тумачи човека и света. Сви су они непрекидна „песма“ победе човека. Уметничка су дела докази љутских постигнућа и победа. Стварајући уметник срећује, а то ће рећи да природу наново ствара. Црпећи из природе, космоса, од свега што га окружује, што види или осећа, ствара нов свет, свој свет, али и наш свет. Бољи и убедљивији. Очеvidнији. Уметничкији. Ствара синтезу.

И баш то, та могућност изражавања јесте оно што чини да уметник уме и може да поставља међе, што изражавајући дух, душу и тело, свог човека, материјализује и материјализујући проширује и саме границе стварности. Израз је, вели Бранко Лазаревић, резултат и, једновремено, синтеза сукоба стваралачког духа са градивом“. Све је градиво и у великом уметничком делу све постаје синтеза. Символ. Израз вечности.

Уметност је, кратко речено, дах вечности.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Добровольци Европе

Поред немачких и савезничких војника боре се на Источном фронту и многобројни добровољци, припадници скоро свих европских народа. Скоро свака нација Европе има на Источном фронту своју легију. То нису мобилисани војници него борци из свог дубоког убеђења који су свесни да се на овој прекретници ради о заштити не само њихове уже отаџбине него и целокупног културног блага Европе против једног варварског непријатеља. Они се у својој борби руководе истим идеалима којима и ерски националисти - добровољци који бране своју отаџбину од Гитових болшевичких банди. Јер, непријатељ је ту као и тамо један те исти.

1 — Валонски добровољци приликом дефилеа на старом тргу Брисла пре поласка на Источни фронт.

2 — Фламандски добровољци једног холандског баталјона полажу свечану војничку заклетву.

3 — Дански добровољци са заставом свог корпуса.

4 — Шпански добровољац лејтенант Жосе Ескобедо, припадник „Плаве дивизије“, који је приликом једног смелог подвига на Источном фронту рањен, одликован је гвозденим крстом II реда.

5 — Оснивач француске легије Жак Дорио бори се као оберлејтенант те легије против заједничког непријатеља Европе на Источном фронту.

6 — Руси који су на сопственим леђима осетили благодети болшевиизма у великом броју пријавили су се добровољно за борбу против непријатеља хришћанства. Они због своје храбрости често добијају ратна одликовања.

(Овајци: В. Ф. А.)

WWW.UNILIB.RS

УНИВЕРЗИ

КРОЗ цео СВЕТ

(Снимци: Б. Ф. А. У.)

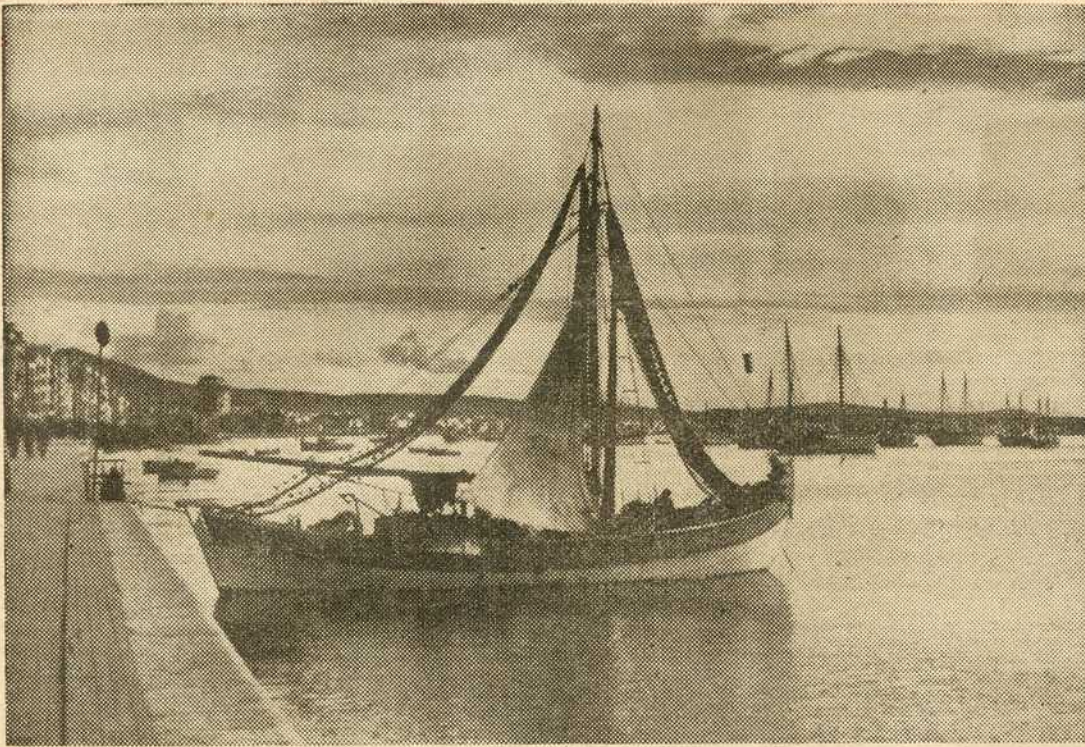
1 — У недостатку војних успеха Енглези и Американци у Јужној Италији бацали су се на разарање уметничких дела и старина од непроцењиве важности. Тако су два пута без икаквог војног циља бомбардовали рушевине Помпеја, који су од тог бомбардовања више страдале него од Везува пре 2000 година.

2 — Страни радници у Берлину прославили су свечано Божић и Нову Годину у друштву својих немачких другова на послу.

3 — Стари весели Беч из безбрижних времена од пре једног века — омиљена је тема нових немачких филмова. На слици: симпатична глумица Марта Харел игра главну улогу у једном таквом веселом филму, старих добрих времена.

4 — У Мадриду је недавно одржана ревија народних игара свих шпанских покрајина. На слици: девојке из Сантандера у народној ношњи изводе старинске народне игре.

5 — Позната румунска певачица народних песама Марија Тајасе која је песме свог народа и своје име прославила преко радија.

Солун на први поглед

(Написао за »Коло« Хајнц Шретер)

З а пет минута смо у Солуну, рече пилот показујући руком на Вардар који је дубоко доле кричудајући текао под нама. Велика река распадала се овде у многобројне блиставе рукавце. Налазимо се баш изнад његова ушћа. Пред нама у лакој измаглици лежи плави Солунски залив. Кршевити предео Балкана смењује се зеленом, плодном низијом. Апарат се у великој кривини нагло спушта и као на филмској врпци пред очима нам пролете издужена варош. Беле високе куће, квартални поређани као на шаховској дасци, широки и прави булевари, затим дивљи перед ниских кућица, без венке и дрвећа.

„Сам камен у овој Грчкој“ биле су ми прве речи кад смо се спустили. За апаратом се дигао облак прашице која се полако спуштала на аеродром који је треперио од спарине.

„Носач“, рекао је поцепани деран и дохватио тешки кофер и задихано га понео преко пољане.

„Аутокинетикон“, рекао је носач смењујући се кад је бацно кофер у кола у која је било упрегнуто магаре. И ми седосмо у разваљена колица и темпом пуца кренусмо у варош. Ваздух трепери од неподношљиве подневне врућине. На ивици улице, у оскудној сенци зеленкастих акација стоје у дугачком низу кола с упрегнутим магарцима. Баште малина, гајени маслици, широке пољане угара смењују се са усамљеним, накривљеним кућицама. Таква је непосредна околина Солуна. А у даљини се пружа елегично-голи планински венац који у „Кортиатису“ постиже своју највећу висину.

Сав очајан стоји мој „шофер“ пред својим магаретом, коме, како изгледа, није ни на крај памети, да крене даље. Кочијаш ми тужна лица показује на трамвај. Препотопни трамвај, увек препун, искривљених „бокова“ и прозора, трамвај, на чијим изанђалим степенцима висе као грозд храбри људи који пркосе животу. Трамвај, звонети непрекидно, мили главном улицом „Каламаријом“ у правцу отменог кварта вила ове приморске вароши.

„Бела кула“, објашњава ми љубазно нека дама, задржавајући свој поглед на мом коферу и после пола часовне напорне возње крчим, најзад, себи пут кроз препуна трамвајска кола. Препознали су у мени странца и искрцали ме у почетку једне асфалтиране улице. То је Ники-кеј — корзо поред пристаништа, у центру града. На левој страни ситни таласи Егејског мора ударају о зидове кеја. Благ, свеж поветарац дува између једара усидрених једрилица са мора. Високе, беле фасаде многоспратних кућа с десне стране обасјане су јарко сунцем. Ко у овој врућини не би да похита у први бољи хотел који

му се укаже? Само се што пре и брже склонити од сунца које тако немилосрдно пржи. Тек у соби са спуштеним завесама може човек да одане...

Термометар је пао за читавих двадесет степена. Мутно-жута сунчева кугла тоне иза брегова, и што по улицама нема никога не изненађује нас толико. Солун сада тек почиње да живи! Зелене жалузије на прозорима отварају се, по балконима се појављују деца жене и девојке, безбројне кафане се пуне и Ники-кеј оживљује. Пред вечер већ је сасвим живо.

Пријатно је у то време стајати на равном крову високе зграде. Хладан ветар растерује досадне нападаће. Поглед на град диван је. Шири се и диже с обале у виду амфитеатра. Тамо доле, код пристаништа, то је нови град. Модеран, саграђен после пожара 1917 године, пословна варош агентура банака и хотела, америчког стила, у бетону. А тамо преко у виду тераса стара варош са свим својим супротностима, својим малим, бедним кућицама све до зидова старе, полуразрушене цитаделе. Изнад њених романтичних, вијугавих улица и улицица оријенталског стила стрчи још једно једино минаре из турских времена. А око гледаоца увек и стално привлачи пркосна силуэта „Беле куле“, симбола Солуна, који су давно давно у пристаништу саградили Млечићи.

У вече кад попусти суптропска врућина појављује се у даљини „сведочанство“ које указује на дане осивања ове данас тако важне пристанишне вароши коју је пре 1600 година основао краљ Касандар и прозвао по имену своје жене „Тесалоники“. Изнад површине залива Терманко, глатке као огледало, диже се величанствени масив Олимпа. „Престо богова“ уздиже се својим вечном белим врховима, обасјан игром вечерњих боја.

А кад се угаси последњи зрак сунца, засија град у светлости безбројних сијалица. Аутомобили се једва пробијају кроз гомиле света, трговци још гласније нуде своју робу: јужно воће. Пред препуним тезгама купује се и продаје бучно и живо. У пристаништу, међутим, рад се умирио. Хамали и пристанишни радници испунили су таверне и кафанице по којима чкиље мале уљане лампе. Меланхоличне и дирљиве народне песме допиру до нас. На глатким зидовима високих кућа играју електричне рекламе. По бедним кафаницама свирка и песма, а по терасама хотела дез и игранка. Целим градом шири се мирише мастике, овчијег печења, пржењих риба, белог лука и тешког парфема ружиног уља.

Тек око поноћи почињу да се гасе на балконима многобројне цигарете. Столови и столице уносе се у куће,

муклом грмљавином спуштају се ролои, љубавни парови шалећи се и смејући нестају у сумраку, а пијани морнари тешка корака тетурају се ка својим чамцима, уљуканим тамним таласима у којима се огледају звезде. Тек сада становници Солуна иду на починак.

Странац ће добро учинити ако неколико свежих часова ноћи искористи за спавање. Јер изјутра већ сунце ће опет немилосрдно да пржи и пече. И са првим убодима комараца доживеће нове утиске у овој тако идиличној и тако противуречној вароши. И биће потребно још много времена док је добро упозна и схвати.

(Снимци: Хајнц Шретер)

ДЕЦЕ

ЗА ДЕЦУ, ДА СЕ РАЗОНОДЕ И ПОУЧЕ

Сретна квочка

Једне лепе летње ноћи
С пилићима квочка легла,
Пре спавања измеђ њих се
Прича једна сад протегла.

Као мајка квочка прича
Шта ће деца њена бити,
Сваком науц сада даје
Па да увек буду сити.

„Ти ћеш Биро благо мени“,
Најстаријем сину рече,
„Бити певач светског ласа,
Јер од гласа нема прече“.

„А ти, Сојка, ћери моја,
Слушај мајку што ти вели,
Бићем кока првог реда,
Прожевећеш живот цели“.

„Пера ми је кршан момак,
Цојка мала дама биће“,
Стаде квочка тако редом
Да забавља још пилиће.

И док она као мајка
Прича срећу праву њима,
Већ одавно санак дошо
Пилићима њеним свима.

БАТА МИЛЕ

Месец и Сунце

Пре много, много времена
Сунце и Месец били су
добри другови. Увек су
ишли заједно и делили добро и
зло. Једнога дана Месец дође
врло нерасположен.

„Зашто си тако тужан“, упи-
та га Сунце.

„Мани ме“, одговори му Ме-
сец „мајка ми је врло болесна,
шкоди јој велика хладноћа код
мене“.

„Питај своју мајку да ли би
хтела да дође код мене“, пред-
ложи му Сунце.

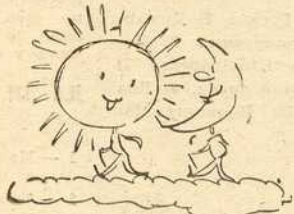
„Бојим се да би мајци било
рђаво и на сувише великој то-
плоти“, рече забринуто Месец.

„Не брини, ја ћу је ставити
на најхладније место“, рече
Сунце.

Најзад после дугог размис-
љања Месец пристаде, под ус-

ловом да Сунце свакога дана
шаље златан зрак који ће ја-
вљати како се осећа Месечева
мајка и како јој прија топлиота.
Сунце смести његову мајку на
место које је сматрао за најбо-
ље, а онда они поново и хоше
на своја путовања. Свакога да-
на је Месец питао за своју мај-
ку и увек је добијао повољан
одговор.

Али једном се деси да је Сун-
це имало много посла око сиро-
те децице, и није могло да по-
шаље гласника за Месечеву мај-
ку. После неколико дана оно се
поново нађе са Месецом, и кад

га овај упита за мајку Сунце ре-
че да је добро. Међутим је Ме-
сечевој мајци било врло рђаво
и најзад умре од велике топло-
те. Дуго Месец није знао ни-
шта о томе. Једнога дана баш
када је гледао веселу игру па-
туљака, једна мала звездаца му
приђе и рече о томе.

Дуго је Месец плакао за мај-
ком и дуго је жалио за њом.

Од тога времена Месец и Сун-
це не иду више заједно, и док
је Сунце на једној страни зем-
ље дотле је Месец на другој.
И само по неки пут Месец иза-
ђе да види свога старог прија-
теља.

МИРА РИСТИЋ

ЦОКЕЈ

Када се прави овакав биоскоп
код куће, могу се добити и сло-
жене слике. Ако бисте желели
да добијете слику цокеја, наме-
стите руке као што горња слика
кажује. Палчеве спојите дебљим
капаном, а на савијени кажипрет

десне руке ставите капицу од
хартине. Сенка на зиду — а већ
сте свакако до сада научили ка-
ко се она добија — приказиваће
цокеја...

Бици - добротворци

Мали Петар Адамовић, пстиће
вик Градског децејет дома репито-
вао је о празнику Очева ову сво-
ју посету коју је сам написао
највећем добротвору оних малих
Српских министру г. Двиг. Јо-
вановићу.

Дошао је празник
То је нама лика
почекујемо сви скупа
милог претседника

Вегаћемо њега
место оца свога
за његово здравље
ми молимо Бога

Он нам чини много
све то миле воље
и увек се стара
за наш дом све боље

Осим свега тога
Он нам даде књиге
и за школу сада
ми немамо бригае

Учитеља има
што нас овде уче
ми смо им захвални
нема га се муче

И сестара има
што нам добро чине
тепање је њино
учи драги сине.

Ми знамо шта треба
шта хоћете ви
да будемо људи
добри — честити

Ваше топле жеље
нек нас прате свуда
да створите од нас
добре српске људе

Кад сте дошли овде
синула нам нада
и овако сретни
везујемо Вас сада.

Погодите!

Дала ми је сила виша
Доламицу сву од — плиша,
Мрке брке, бисер-зубе,
Што најтврђе дрво дубе
И предмете друге грубе
А оштрину не изгубе.

Живим свуда где ми воља:
Усред куће, усред поља.
И по ноћи ко по дану
Ја прибирам себи храну.
И непозван гост сам свима
Где год неко мезе има.

И ненуђен сам се частим
И почесто брк омастим.
Због тога ме стално лове:
Међу клопке и отрове.

И тад' мушки срце стегнем:
Омиришем и — побегнем.

Али, ако враг ишчачка
Изненада неког мачка,
Тад „играчка буде плачка“
И животу моме тачка.
Па кад тако ствари стоје,
Погодите име моје.

A-a

КАД СЕ ЈАРАЦ НАЉУТИ

Јарац је мирно пасоо када су
панила два човека. Они су поче-
ли да га ливају те се јарац сил-
но расрљиво и јурило на своје не-
пријатеље. Пред рововима побегли
су и један и други. Да ли их ви-
дите?

Загледајте слику пажљиво са
свих страна, па ћете их лако
пропаћи!

ИЗГУБЉЕНА ЛУТКИЦА

Мала Мица повела у шетњу своју луткицу. На несрећу, није при-
метила да јој је луткица испала из колица и сада је очајна.
Али, када би само мало погледала околу, видела би да јој је
лутка сасвим близу. Хоћете ли јој помоћи да је пропаће.

Плетем жањете,
блузе, хаљине, де-
чија одела и др.
Израда првоклас-
на, цене умерене.

Материјал (кућ, плава и сл.)
— добри марковац

Наталија

ДЕМЕТРИЈЕ

Чубрина 3а, стан 14 (код Саборне цркве)

Златне зубе, брилијанте и све врсте злата и златног накита

Ако већ продајете или купујете, у Вашем интересу је да то
учините преко стручне фирме „ВЕЛЕС“ Сваки рад вршимо
без конкуренције по дневној пени. Злато и накит купујемо
и од свих препродаваца. Фирма

„ВЕЛЕС“ Пашичева бр. 25. II спрат — Телефон 30-556
Рад сваког дана од 8 до 19 часова.

Запамтите адресу у Вашем је интересу
Власник БОРА ЦВЕТКОВИЋ

38796. 2-2

Златан накит и тепихе

КУПУЈЕ И НАЈВИШЕ ПЛАЋА

„Град Равно“

КРАЉА ФЕРДИНАНДА БР. 17 (ДО УГЛА КР. МИЛАНА УЛ.)
Усл. телефон 27-783.

Парфимија
Пашичева

ПАРФИМЕРИЈА
Пашичева

М.Ј. ОВАНОВ
ТОПЛИЦИН ВЕНАЦ 5 • КН. МИХАИЛОВИЋ 30

Наши у заробљеништву

Брату у заробљеништву

Растасмо се, мили брате
Кад деца бејасмо,
И од тада много прође
Кад без тебе остасмо.

Судбина је хтела, брате,
Да оставиш две сестрице,
Којима си увек био
Изнад свега драг и мио.

Иако си заробљеник
Мисли-су ти увек с нама,
Жеља да нас што пре видиш,
Увек ти је пуна плама.

Млађа твоја драга сестра
Разболе се и премину,
И за тобом пуна чежње
Душа јој се небу вину.

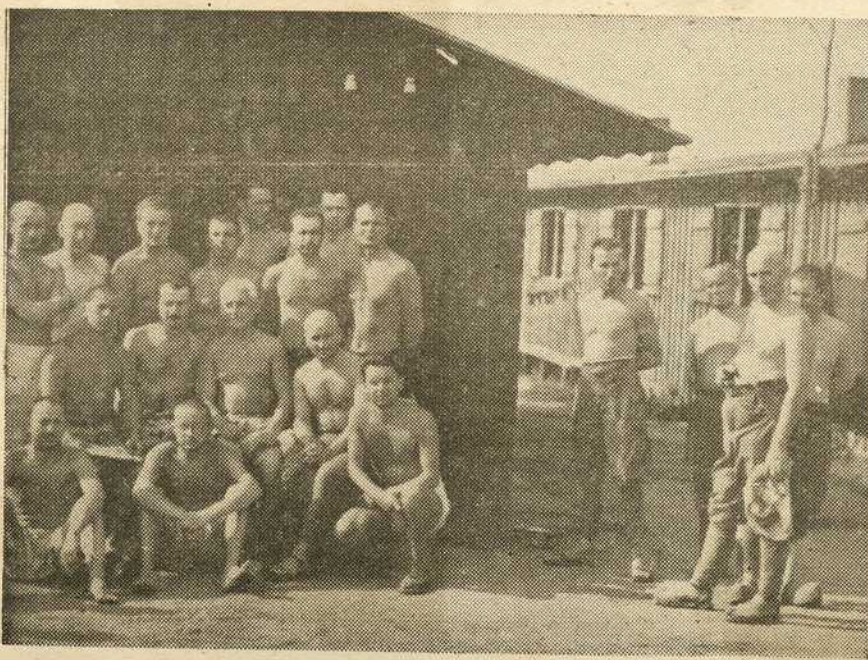
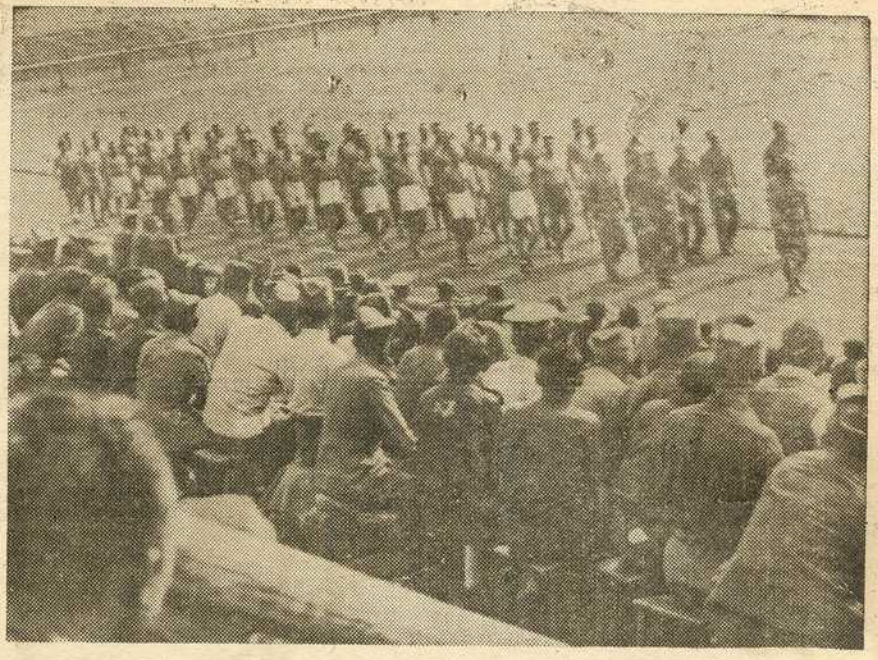
Знам да си је ти волео
И љубио као и ја,
Сад једино још живимо
За мајчицу и за оца.

Још утеху једну имам
Да ћемо се скоро срести
И да ћемо заједнички
Живот бољи још провести.

Књажевац

РАДМИЛА ГОЈКОВИЋ
уч. VII разр. гимназије

- 1 — Заробљени играчи одбојке дефилишу пре утакмице
- 2 — Група спортиста-заробљеника Офлага XIII Б.
- 3 — Група официра у Хамелбергу. Први с десне стране у другом реду капетан Милан Чушић, организатор одбојке у логору.
- 4 — Једна група официра из Офлага XIII Б. (Снимци: приватна својина)

ЗАРОБЉЕНИЦИ-СПОРТИСТИ

„Коло“ је у више махова већ, сликом и речју истицало културну делатност наших заробљеника у Немачкој. Видели смо да су по разним логорима образовани и спортски клубови и да српски заробљеници успешно играју фудбала, да се баве разним гранама спорта, да је у једном логору основан и веслачки клуб, итд. Овог пута желели би да проговоримо неколико речи о одбојкашима официрског логора у Хамелбергу. Иницијативом познатог београдског трговца, резервног капетана I класе, Милана Чушића образована је пре извесног времена спортска секција за одбојку. И после кратког времена, испуњеног брижљивим тренингом, одбојкаши у Хамелбергу могли су да покажу своје знање и умешност и да се са успехом такмиче. Играчи одбојке-заробљеници придружили су се тако својим спортеким прегалаштвом свим онима који се труде да одрже српски дух, и да у сваком погледу, духом и телом, ојачају оне наше синове и браћу која се налазе по разним логорима.

Сећање

(Посвећено течи Милораду Павловићу, заробљенику број 50677, М.-Стамлагер VI Д)

У смирај сунца жалостан и тио,
Кад задњи румен на западу гасне,
У срцу спомен појави се мио:
И тако сањам у вечери касне...

Векови као прохујали да су
Откад Те ратно време од нас склони.
Олуј нам срца боловима засу...
Ал' вера црне мисли с душе клони.

Зором кад први сунца зраци сину,
С њима ће увек у плаву висину
Толике жеље и молитве поћи!...

Док наша нада на висини блиста,
Груди нам греју убеђења чиста;
И надамо се да ћеш скоро доћи!...

Београд

ОЛГА МАРКОВИЋ
ученица Друге джж. трг. академије

Драгом стрицу

Стојану Метикошу, арт. поручнику у заробљеништву — у Офлагу 13 Б у Оснабрику.

Већ и трећи Божић — ево стрико стиже,
Три године пуне већ се крају ближе,
Како Твој синовац видео Те није,
Па се у мом срцу чак и зебња крије.

Непрестано мислим када ћеш нам доћи,
Па и овај рат ће ваљда једном проћи,
И док целим светом ратна бура дува,
Ја молитву шаљем -- нек' Те Господ чува!

За мене не брине -- здрав сам хвала Богу,
И за наше драге бринем колко могу,
Већ сам човек посто, рад ми тежак није,
Јер у грудма мојим здраво срце бије.

На обнови земље — у Костоцу радим,
И са друговим здрави темељ градим.

Костолац, у јануару 1944

Твој синовац
РАНКО МЕТИКОШ

Да загрлим јединица сина

О колико јада и чуда!
и да л' ће кад крај овом бити!
Нису ли ово дани Страшног суда
Па се то све морало збити?

Досадих Богу молитвама
и свегу са сузама.
Душевна мука гора је нег' мора
О да л' ће ми сванути зора!

Повоћ откуцава... Зар је већ тако касно?
А ја још сна немам
О моје мило дете красно,
О Теби будна сневам.

Преживљавам страхоте ратне
У доба општега јада,
Под своје старе дане
Мучим се ко никада.

Да загрлим сина свога
Па нек склопим очи на свагда;
Јер он је сва радост живота мога
Мој понос, моја срећа и нада.

ЖИВАНА ТОШОВИЋ

3

1 — Бадњак је кроз београдске улице пошен с музиком на челу.

2 — Претседник владе Народног спаса генерал г. Милан Ђ. Недић прихватио је Бадњак.

3 — Српска гарда у парадном маршу.

4 — У пространим дворшћу касарне Српске државне страже Бадњак је спаљен у присуству претседника општине и управника града г. Драг. Јовановића.

(Снимци: А. Омид)

Бадњак у Београду

Српски народни обичаји изрази су српског гледања на свет. Народни обичаји верно тумаче наша осећања и веровања, наш дух. И одржавајући своје обичаје Србији је кроз векове манифестовао себе. Многобројни су и лепо наши обичаји, али ниједан није можда толико свечано радостан колико Бадњак. Сечење, ношење, уношење, прихватање и спаљивање Бадњака, уочи највећих и најрадоснијих празника Христовог рођења симболи су најчистијих хришћанских и српско-народних осећања и мисли, и здравог домаћинског духа.

Ретко је када Бадњак тако свечано, радосно озбиљно, под окупацијом, прослављен у Београду као ове године. Учесће Српске гарде, Српске државне страже и добровољаца у поворци која је носила Бадњак увеличало је празничко расположење. Јер су и они као бадњачари носили Бадњак првом домаћину Србије претседнику владе Народног спаса, армиском генералу г. Милану Ђ. Недићу, чије је име данас символ све српске тежње и наде. Ми сви верујемо у поново рађање Српства и због тога смо сви били раздрагано али и озбиљно — свечано расположени посматрајући достојанствено — мушко ношење Бадњака кроз улице престонице Србије.

Претседник владе Народног спаса примио је, очевидно узбуђен и очински радостан Бадњак, поспинајући га по обичају житом, поздрављајући бадњачаре, српске војнике...